

formen vil medføre, og at paa den anden Side Lægebetalingen for Ligsynet ikke vil falde saa tungt paa den enkelte, at der af den Grund var Anledning til at opgive en Foranstaltning, der har Betydning for Almenheden. Men det er jo to Ting, som maa afvejes mod hinanden. Vi have nu hørt Udtalelser, som fremhævede begge Synspunkter. Jeg vil haabe, at det Udvalg, som sandsynligvis bliver nedsat om Sagen, vil afveje disse to Synspunkter mod hinanden og komme til et Resultat, som i medicinal Henseende kunde være tilfredsstillende.

Kun skal jeg bemærke, at den Udvej at vælte Betalingen over paa Statskassen, maa jeg selvfølgelig tage Forbehold over for, det vil i hvert Tilfælde blive min Kollega Finansministerens Sag at udtale sig derom, det vilde jo dog temmelig stærkt stride imod, hvad vi ellers bestemme om Grænsen for, hvad Statskassen skal bære lige over for private og lige over for Kommunerne.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Rørdaam*): Jeg vil tillade mig at rette en Tak til den højtærede Justitsminister for den velvillige Modtagelse, han har givet det foreliggende Forslag, og saa vil jeg gerne have Lov til at rette et Par Ord til enkelte af de andre, der have udtalt sig. Jeg vil først rette min allervarmeste Tak til det ærede Medlem for Hølbæk (Fogtmann) for den dygtige og fordomsfri Maade, hvorpaa han har talt denne Sag. Det glædede mig ganske overordentlig at høre, fordi det er virkelig saa sjældent, at Folk slaa til Lyd for Hygiejnen, og jeg tror absolut, som jeg sagde før, at Hygiejnen kan stilles som Maalestok for et Lands Kultur. Det er ikke noget, der er grebet ud af Luften, men det viser sig ved nøjagtig Undersøgelse, at de Lande, der staa lavest i hygiejnisk Henseende, ogsaa i andre Henseender staa lavest i Kultur. Jeg vil gerne til det ærede Medlem for Ruds Vedby (H. L. Jørgensen) rette nogle Bemærkninger. Jeg føler mig ikke stærkt oplagt til at imødegaa saadanne Bemærkninger som, at en Læge ikke kan se bedre paa et Lig end en Ligsynsmand, det føler jeg mig ikke fristet til at imødegaa, det maa staa for det ærede Medlems Regning. Men naar det ærede Medlem udtalte, at efter hans Erfaring saa Ligsynsmændene udmærket godt, de vare ikke bange for at se paa Lig, og det passede ikke, hvad jeg derom havde anført, saa vil jeg dertil sige, at jeg havde ikke anført det som en Paa-

stand af mig selv, men jeg sagde, at samtlige Embedslæger rundt omkring i Landet i en Indberetning til Sundhedskollegiet paa udtrykkelig Forespørgsel derom havde svaret, at det var meget almindeligt, at Ligsynsmændene vare bange for at se paa Lig og havde Aversion mod at komme i Berøring med Eigene, og nu vil jeg gerne spørge, om det ærede Medlem tror, at en Ligsynsmand, som er bange for Lig og har Aversion mod at komme i Berøring med det, kan se noget paa det, der har tilstrækkelig Betydning og Vægt, og naar det ærede Medlem mente, at en Ligsynsmand kunde jo som Regel lige saa godt se paa et Lig og opdage Forbrydelser o. s. v., kommer jeg til at tænke paa et Spørgsmaal, der privat blev rettet til mig fra et af Medlemmerne her i denne Sal, nemlig det, om en Læge f. Eks. kunde opdage, naar en Mand havde dræbt en Aftægtskone ved at slaa et Søm i Hovedet paa hende og redd Haaret ned over det. Det er netop et udmærket Eksempel paa, hvad en Læge kan opdage, men en Ligsynsmand ikke kan. Naar et Menneske faar et Søm i Hovedet og derved dør, vil der indtræde Forandringer i Ansigtstudtrykket derved, at Nerverne rammes, saa at vedkommende bliver skæv i Ansigtet og kommer til at skele, eller den ene Pupil bliver større eller mindre end den anden o. l. Det er den Slags Ting, en Ligsynsmand ikke kan se; hvis han ser et Lig ligge og skele lidt, vil han rimeligvis ikke lægge videre Vægt derpaa, men en Læge vil straks finde noget mærkværdigt derved. Saa skal jeg kun gøre en Bemærkning med Hensyn til et Spørgsmaal, som det ærede Medlem ogsaa ankede over, nemlig at vi havde fastsat, at det skulde være den Læge, som sidst havde behandlet den afdøde, der ikke alene skulde være forpligtet til at foretage Ligsynet, men at Familien ogsaa skulde være forpligtet til at bruge ham. Det syntes han var meget uheldigt, de kunde jo have noget mod vedkommende af en eller anden Grund. Det er imidlertid ikke noget tilfældigt, at vi have indført den Bestemmelse, det er netop ikke alene, fordi den Læge, som sidst havde den afdøde under Behandling, har set Sygdommen og kan have godt af for sin egen Skyld at se vedkommende efter Døden — det er meget lærerigt for en Læge, der har behandlet en Patient, at foretage Ligsynet, naar vedkommende er død — men det har ogsaa i andre Retninger Betydning, nemlig med Hensyn til Opdagelse af Forbrydelser; hvor en eller anden har begaaet en Forbrydelse, kan